

În ultimii opt ani, sarcina mea a fost să țin evidența cazurilor la care lucrasem alături de prietenul meu, Sherlock Holmes.

Aceste cazuri s-au dovedit uneori tragice, din când în când comice,

dar niciodată *banale*. Din moment
ce Holmes lucra de plăcere și nu
pentru bani, refuza să preia orice
caz care era altfel decât neobișnuit.
Felul în care se raporta la munca sa
era următorul: cu cât mai straniu
cazul, cu atât mai mare plăcerea.

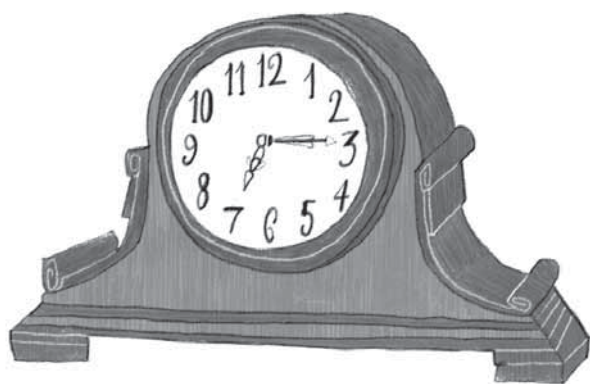
Uitându-mă peste notițele
mele, n-am găsit niciun caz mai
ciudat decât cel al benzii pătate,
despre care nu am avut cum
să scriu nimic până
acum. Un acord de
confidențialitate,
încheiat atunci cu
o domnișoară,

nu m-a lăsat să adaug cazul la arhivă. Acum, trista ei moarte mă eliberează de promisiunea făcută, astfel că pot să spun adevărul despre decesul doctorului Grimesby Roylott și să potolesc rumoarea și speculațiile iscate în jurul lui.

Era începutul lui aprilie, în 1883, iar prietenia noastră era încă în fază incipientă, când am fost trezit de domnul Sherlock Holmes, care stătea lângă patul meu, drept și îmbrăcat gata de plecare. De obicei se trezea târziu, dar am observat,

surprins și ușor iritat, că ceasul de pe șemineu arăta ora 7:15. De regulă nu ieșeam din tabieturile mele, iar ora aceasta era mult mai matinală decât cea la care obișnuiam să mă trezesc.

– Îmi cer scuze că te deranjez,
Watson, spuse cu un surâs trist.

Am fost treziți cu toții devreme –
mai întâi doamna Hudson, apoi eu.

– Ce s-a întâmplat, Holmes? Un incendiu?

– Nu, un client. A sosit o domnișoară foarte speriată, care insistă să mă vadă. Se află în salon. Dacă este trează la ora aceasta, înseamnă că e vorba într-adevăr de ceva urgent. Știu cât îți place să urmărești cazurile încă de la început, așa că m-am gândit să te las să alegi între a rămâne în pat sau a veni să auzi povestea.

– Dragul meu camarad, nu aș rata asta pentru nimic în lume,

am spus, deja pe deplin treaz și entuziasmat la ideea unui nou mister de deslușit.

Nu exista plăcere mai mare decât aceea de a-l ajuta pe Holmes în investigațiile lui, când căuta indicii și răspunsuri logice.

În câteva minute eram gata îmbrăcat, și am coborât amândoi în salon.

Tânăra femeie era îmbrăcată în negru și purta un vâl gros care îi ascundea aproape cu desăvârșire chipul. Când am intrat, s-a ridicat.

– Bună dimineața, domnișoară!
o salută Holmes voios. Numele meu este Sherlock Holmes, iar

acesta este prietenul și colegul meu, doctorul Watson. Puteți vorbi deschis față de el.

Holmes privi spre focul din șemineu și îi fu pe loc recunoscător proprietăresei noastre.

– Ha, văd că doamna Hudson a avut buna idee de a aprinde focul. Vă rog să veniți și să vă așezați lângă el – tremurați. Zilele acestea

de aprilie sunt încă reci.
Voi cere să fiți servită cu o
cafea fierbinte.

Prietenul meu sună
clopoțelul, iar doamna Hudson
veni și luă comanda de cafea, în
timp ce clienta noastră se așeza
confortabil. Apoi, ridicându-și
vălul, domnișoara spuse:

– Nu frigul este cel care mă face
să tremur, ci oroarea la care am
fost martoră.

Aceste cuvinte mi-au captat atenția
și am analizat-o mai îndeaproape pe
femeie. Avea o față palidă, iar ochii
îi erau obosiți și purtau o expresie
însălmântată și hăituită. Deși

nu cred că avea mai mult de vreo treizeci de ani, părul începuse să-i încărunțească. Părea epuizată.

Cu siguranță că și Holmes observase toate aceste lucruri și poate chiar mai multe decât mine. Eu analizez cu ochi de doctor, el cu ochi de detectiv.

– Nu trebuie să vă fie teamă, spuse el liniștitor. Vom rezolva problema curând. Văd că ați venit cu trenul de dimineață.

Domnișoara încuviință surprinsă.

Holmes continuă, ori nebăgând în seamă reacția ei, ori alegând să o ignore.

– Aveți biletul de întoarcere ascuns în mănua stângă. Pesemne că v-ați trezit devreme și ați avut o călătorie lungă până la gară, pe drumuri cu denivelări, în docar.

Femeia se uită întâi la Holmes, apoi la propria mână înmănușată,

de unde acum vedeam ițindu-se colțul biletului. De asemenea, am remarcat neliniștea ce îi cuprinsese chipul, reacție deloc surprinzătoare la oamenii care nu erau obișnuiți cu metodele și deducțiile lui Holmes.

Holmes zâmbi.

– Nu există niciun mister, dragă domnișoară. Mâneca stângă a

Docar

Căruță simplă din lemn, trasă de un cal și folosită la țară. Unele au o bancă pentru birjar și pentru un pasager. Unele au locuri spate în spate. Au tendința de a împrășca cu noroi spre partea stângă. Inițial, bancheta din spate putea fi scoasă pentru a adăposti câinii, de unde îi vine și numele¹.

¹ În original, termenul este *dog-cart*, de aici venind referința la originea numelui. (N. trad.)